

„Ne gorí, plini jo dušé!“

Zasliši se hrup in pokanje opor.

„Moj Bog, podira se, bežimo! Izgubljen je!“

Rudarji so bežali kakor črne sence po ozkem rovu, v desnicah so se jim zibale luči kakor da bi trop kresnic bežal po jami. Vsi so bežali — le jeden je obstal in ni bežal, ampak hitel Strugu na pomoč.

Prišel je do podsutega mesta. Plazil se je po trebuhu in klical. Strug se odzove — bil je živ — nepoškodovan. Lezel je po vseh štirih nazaj, bled, prepaden in iztežka je dihal. Zrak je bil neznošen. Pride do rudarja. Počasi lezeta dalje proti izhodu. Zopet hrup. Na novo se je usedalo. Rudar beži, da bi utekel — a kruta usoda — bežal je v smrt. Odtrgala se je plast škrlavca in zasušla moža, ki je iz ljubezni do svojega gospodarja tvegjal življenje. Strugu se zopet ni prigodilo nič. Bil je toliko oddaljen, da je nanj letel samo drobšč, ki ga ni zasul, niti izdatno ranil. Plezal je v temi dalje — klical, nič glasu. Plezal je čez grobljo, pod katero je bil pokopan oče treh otrok — pokopan radi njega. —

Smrti je iskal Strug, našel jo je, a ne svoje — tujo smrt; a ta mu ni upihnila luči, ta mu je razgnala temo, prepodila ono neznošno muko. —

Solze, ki so tekle pri grobu nesrečnega očeta, solze iz očesa troje sirot, te solze so bile ko utrinki v njegovo dušo. „Kdor živi

Gozdna idila.

Mihael M.

brez ljubezni, živi brez namena“, ta stavek mu je bil prej vodilna misel življenja, pravzaprav hrepenenja po smrti. A danes so mu te grenke solze klicale: „Ljubi, ljubi z vso dušo, z vsem srcem — ljubi bližnjega, ljubi siroto! Ali nisi tudi ti sirota plakal ob grobu